

Nr 9

Kungl. Maj:ts proposition angående skydd för fiske med fast redskap, m. m.; given Stockholms slott den 28 december 1972.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden, inhämta riksdagens yttrande över vad föredragande departementschefen förordat.

GUSTAF ADOLF

INGEMUND BENGTTSSON

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås vissa ändringar i gällande fiskeristadga (1954: 607) över vilka riksdagens yttrande bör inhämtas. Bl. a. förordas ett generellt förbud mot fiske med krokredskap inom 50 meter från större fast redskap. Från bevaktningssynpunkt föreslås generellt märkningstvång för utestående redskap. Vidare föreslås förbud att fånga krabba eller hummer vid dykning.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 28 december 1972.

Närvarande: statsministern PALME, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, NILSSON, LUNDKVIST, GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, MOBERG, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON, FELDT.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Bengtsson, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *skydd för fiske med fast redskap, m. m.* och anför.

Inledning

Den 23 maj 1969 uppdrog Kungl. Maj:t åt fiskeristyrelsen att, på grundval av fritidsfiskeutredningens betänkande (SOU 1968: 13) Fritidsfisket och remissyttrandena över detta, utarbeta och framlägga förslag till ny fiskeristadga. Uppdraget borde enligt beslutet utföras i samverkan med bl. a. yrkesfiskets och fritidsfiskets organisationer. Fiskeristyrelsen avlämnade i september 1971 ett förslag till ny fiskeristadga.

Efter remiss har yttranden över fiskeristyrelsens förslag avgetts av riksåklagaren, vattenöverdomstolen, hovrätten över Skåne och Blekinge, hovrätten för Övre Norrland, rikspolisstyrelsen, sjöfartsverket, kammarkollegiet, generaltullstyrelsen, lantbruksstyrelsen efter hörande av lantbruksnämnderna, statens jordbruksnämnd, statens naturvårdsverk, statens vattenfallsverk, domänverket, Mellanbygdens vattendomstol, statens lokala fiskeradministration (fiskeriintendenterna), länsstyrelserna, Svenska kommunförbundet, Svenska samernas riksförbund, Lantbrukarnas riksförbund, Hushållningssällskapens förbund, Sveriges fiskares riksförbund, Svenska västkustfiskarnas centralförbund, Sveriges fiskevattenägareförbund, Sveriges fiskodlareförening, Sveriges fritidsfiskares riksförbund, Svenska fiskeritjänstemannaförbundet och Svenska sportdykarförbundet. Remissinstanserna har i åtskilliga fall bifogat yttranden från underställda myndigheter eller särskilt berörda organisationer.

Riksdagens medverkan m. m.

I samband med tillkomsten av gällande fiskeristadga (prop. 1954: 183, 3LU 1954: 28, rskr 1954: 348) togs även upp frågan om riksdagens medverkan vid antagandet av stadgan och vid framtida ändringar i den. Föredragande departementschefen uttalade (prop. s 22 och 23) att innehållet i fiskeristadgan var av den art, att den torde kunna utfärdas

av Kungl. Maj:t med stöd av 89 § regeringsformen. Av vissa i propositionen närmare angivna skäl borde emellertid riksdagens yttrande inhämtas i ärendet. I framtiden borde sådana ändringar i stadgan, som inte var av mera genomgripande art, få vidtas utan att riksdagens yttrande inhämtades. Tredje lagutskottet hade ingen erinran mot departementschefens uttalande men underströk angelägenheten av att riksdagen fick tillfälle att yttra sig i fråga om mera betydelsefulla ändringar. Bland de bestämmelser i fiskeristadgan, som inte borde ändras utan riksdagens hörande, nämnde utskottet reglerna i 3—5 §§ om förhållandet mellan fiskande inbördes (3LU 1954: 28 s. 72).

Fiskeristyrelsens förslag syftar till att anpassa fiskeristadgan efter nya rön och erfarenheter, särskilt på fiskevårdens område. Jag finner förslaget vara väl genomarbetat och ägnat att främja det avsedda syftet. Av skäl som jag strax återkommer till finns dock enligt min mening inte anledning att f. n. utfärda en ny fiskeristadga. Däremot bör göras vissa ändringar och tillägg i gällande stadga. Några av tilläggen bör föras in under den rubrik i fiskeristadgan som rör förhållandet mellan fiskande inbördes. Som nyss nämnts har riksdagen förbehållit sig att bli hörd innan ändringar görs i denna del. I ett par andra fall rör de föreslagna ändringarna frågor av mera allmänt intresse, varför riksdagens yttrande bör inhämtas också beträffande dem. Övriga ändringar som jag avser att föreslå i fiskeristadgan är av så föga genomgripande art att de inte kräver riksdagens medverkan.

Att jag inte nu är beredd att förorda en helt ny fiskeristadga i enlighet med fiskeristyrelsens förslag beror främst på att detta också innefattar en rad ändringsförslag som jag inte f. n. anser mig kunna biträda. F. n. finns lokala bestämmelser som förbjuder användningen av vissa fiskeredskap och fiskemetoder. Fiskeristyrelsen föreslår nu att åtskilliga av dessa bestämmelser skall tas in i fiskeristadgan och därmed ges giltighet för hela landet. Vid remissbehandlingen har den föreslagna principlösningen fått ett positivt mottagande. Samtidigt har emellertid framställts krav på undantag av hänsyn till lokala förhållanden. Jag delar styrelsens uppfattning att det är en fördel att ha fiskebestämmelser som så långt möjligt är enhetliga och har generell giltighet. I likhet med vad fördragande departementschefen anförde vid tillkomsten av lagen (1950: 596) om rätt till fiske, i fortsättningen kallad fiskerättslagen, (prop. 1950: 60 s. 25) anser jag dock att fördelen med en sådan ordning inte är så stor att man för den skull bör rubba bestående förhållanden i de fall, där detta skulle medföra betydande nackdelar från fiskerinäringens eller fiskevårdens synpunkt. Jag har därför funnit mig böra förorda att av de bestämmelser som nu finns i lokala föreskrifter endast sådana förs in i fiskeristadgan, beträffande vilka en klar majoritet av remissinstanserna tillstyrkt att de ges generell giltighet. I övriga fall får liksom hittills bestämmelser ges i lokala stadgar. Därvid kan det förslag

som fiskeristyrelsen nu framlagt i dessa delar komma att tjäna till vägledning.

Fiskeristyrelsens förslag innehåller även vissa bestämmelser som innebär inskränkningar i fiske som annars skulle vara fritt. Sålunda föreslås t. ex. en befogenhet för länsstyrelsen att inskränka möjligheten till fiske med rörligt nätredskap, om sådant fiske medför alltför hård beskattning av fiskbeståndet eller avsevärt försvårar krokfiske med handredskap. Vid meddelandet av sådana bestämmelser skall länsstyrelsen enligt förslaget ge yrkesfiskare eller annan fiskare för vars försörjning fisket är av väsentlig betydelse företräde till fiske med rörligt nätredskap. Jag vill i detta sammanhang erinra om att länsstyrelsen redan nu i lokala bestämmelser kan inskränka fisket med rörligt nätredskap, om det anses påkallat för fiskets vård och bedrivande. Föreligger ett annat allmänt intresse som är så starkt, att det i och för sig motiverar en reglering som innebär en viss fördelning av fisket mellan olika kategorier fiskande, bör enligt min mening bestämmelserna inte meddelas i administrativ ordning. Fiskeristyrelsens synpunkter i sådana hänseenden får i stället beaktas vid en framtida översyn av fiskerättslagen eller i liknande sammanhang.

Jag övergår härnäst till att behandla de ändringar i fiskeristadgan över vilka jag av skäl som jag tidigare redovisat ansett det lämpligt att inhämta riksdagens yttrande. Först redogörs för några nuvarande bestämmelser.

Vissa gällande bestämmelser

Enligt 1 § *lagen (1950: 595) om gräns mot allmänt vattenområde* är vatten i havet allmänt (allmänt vatten) om det ej ingår i fastigheterna (enskilt vatten).

Fiskerättslagen tillåter varje svensk medborgare att fiska med rörligt redskap i allmänt vatten. För att få utsätta fast redskap i allmänt vatten fordras i regel särskilt tillstånd. Innehavare av enskild fiskerätt får ej vägras tillstånd att från det enskilda vattnet sträcka fast redskap vidare ut i allmänt vatten, om det kan ske utan men för annan fiskande. Med fast redskap förstås fiskebyggnad och med ledarm försett fiskeredskap, som fästes vid botten eller stranden med pålar, tyngder e. d. och avses skola stå kvar längre tid än två dygn i följd (2 §).

I enskilt vatten får som regel fiske bedrivas endast av jordägaren eller den som enligt avtal, urminnes hävd, dom eller skattläggning eller på annan särskild grund har rätt till det (5 §). Från denna regel finns en rad delvis mycket långtgående undantag om fritt fiske vid havskusterna (6—15 §§) och i de fem största insjöarna (16—20 §§).

Enligt 22 § *fiskerättslagen* kan länsstyrelsen meddela föreskrifter till skydd för det fiske som är förbehållet innehavare av enskild fiskerätt.

Skyddet avser både fasta och rörliga redskap och gäller mot sådant fiske som fritt får utövas av varje svensk medborgare enligt 6—9 §§ och 11 §, dvs. frifiske i enskilt vatten vid ostkusten utom Gotland och vid södra Blekingekusten. Länsstyrelsen kan även i andra fall meddela föreskrifter till skydd för fiske med fasta redskap som utövas med stöd av enskild fiskerätt mot fiske som bedrivs utan stöd av sådan rätt.

Enligt 14 § första stycket *fiskeristadgan (1954: 607)* får länsstyrelsen för länet eller del därav meddela särskilda bestämmelser om fiskets vård och bedrivande. Bestämmelserna får dock inte avse undantag från förbud som anges i stadgan.

Skydd för fiske med fasta redskap

Fiskeristyrelsen. Fiskeristyrelsen hänvisar inledningsvis till fritidsfiskeutredningen som bl. a. anfört följande. Fiskeplatser som är lämpade för fasta redskap förekommer endast i begränsad omfattning. Användningen av sådana redskap är i allmänhet förenad med omfattande arbete och stora kostnader. Det är därför önskvärt att den som har rätt att fiska med fasta redskap bereds trygghet mot att hans fiske hindras eller skadas genom att annan fiskar med rörliga redskap. Skydd för fiske med fasta redskap kan enligt gällande rätt åstadkommas dels genom beslut av länsstyrelsen enligt 22 § fiskerättslagen, dels genom lokala föreskrifter enligt 14—20 §§ fiskeristadgan. Skyddet kan ha formen av förbud mot fiske med annat redskap i närheten av fast redskap.

I fråga om fiske med rörligt nätredskap har fiskeristyrelsen funnit förhållandena vara så växlande i olika vattenområden att förbud mot fiske med sådant redskap inom visst avstånd från fast redskap även i fortsättningen bör meddelas i länsstadga. När det gäller fiske med krokredskap inom visst avstånd från större fast redskap finner styrelsen emellertid med hänsyn till att detta fiske i än högre grad än nätfisket bedrivs av fritidsfiskare, som förflyttar sig mellan olika delar av riket, att en generell bestämmelse är synnerligen angelägen främst ur informationssynpunkt. Styrelsen föreslår därför att i fiskeristadgan tas in förbud mot fiske med krokredskap inom 50 meter från redan utsatt storryssa eller liknande redskap med större höjd än 1,5 meter, bottengarn, ålhomma, fast laxnät eller liknande fast redskap, om inte ägaren av det fasta redskapet lämnat medgivande till fiske. Styrelsen föreslår vidare förbud mot fiske med krokredskap inom 50 meter från stängvad. För att de fasta redskapen skall få åtnjuta detta skydd skall de vara särskilt utmärkta i vardera änden med en gulmålad stake av minst 1,5 meters höjd över vattenytan. Annat redskap skall inte få utmärkas på det sättet. Stängvad skall vara utmärkt med gulmålade bojar för att åtnjuta skydd. Varken den fiskande eller någon del av redskapet bör enligt styrelsens mening få befinna sig inom det angivna skyddsområdet. Styrelsen föreslår att förbudet skall omfatta vatten där varje svensk medborgare får fiska med krokredskap.

Remissinstanserna. De flesta remissinstanserna tillstyrker fiskeristyrelsens förslag att större fasta redskap bör ha en viss skyddszon där fiske med krokredskap inte skall få förekomma. *Lantbruksnämnden i Blekinge län* anser dock att några inskränkningar i krokfisket intill fasta redskap inte behöver göras för länets vidkommande. *Lantbruksnämnden i Hallands län* vill inte avstyrka förslaget men pekar på möjligheten att någon i syfte att för egen räkning reservera visst vattenområde för krokfiske låter utsätta fasta redskap och markera dem på föreskrivet sätt. Ett sådant förfarande kan enligt nämnden tänkas medföra en inte oväsentlig inskränkning av den rätt till fritt fiske i enskilt vattenområde vid bl. a. rikets västra kust som fiskerättslagen tillerkänner varje svensk medborgare.

Länsstyrelserna i Gävleborgs och Västernorrlands län, lantbruksnämnderna i Västernorrlands och Västerbottens län, fiskeriintendenten i Övre norra distriktet, Svenska samernas riksförbund, Sveriges fiskares riksförbund och Västernorrlands läns fiskerättsägareförbund förordar ett skyddsområde om 100 meter mellan fast redskap och fiske med krokredskap. *Länsstyrelsen i Hallands län* anser med hänvisning till den risk som lantbruksnämnden i länet angett att ifrågakvarande avstånd bör begränsas till 25—30 meter.

Några remissinstanser har lämnat något avvikande förslag i frågan hur redskapen skall vara utmärkta för att få åtnjuta skydd.

Märkning av utestående redskap

Fiskeristyrelsen. I vatten där varje svensk medborgare får fiska skall enligt fiskeristyrelsens förslag utestående redskap vara märkt med ägarens namn och adress eller, såvitt avser redskap som utsatts från tullregistrerat fiskefartyg, med fartygets tullregisternummer. Som skäl för att en generell bestämmelse av detta slag bör tas in i fiskeristadgan har styrelsen i likhet med fritidsfiskeutredningen anfört att märkningstvång i viss utsträckning införts i flera lokala stadgor och visat sig ha ett betydande värde från bevakningssynpunkt.

Remissinstanserna. Remissinstanserna är genomgående positiva till att en generell märkningsbestämmelse i fråga om utestående redskap tas in i fiskeristadgan. *Rikspolisstyrelsen, länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* och *fiskeriintendenten i Västerhavets distrikt* ifrågasätter om inte skyldigheten bör utsträckas till att omfatta även s. k. igenkänningsflöten (välen, vakare). *Länsstyrelsen* förordar dessutom märkningskyldighet för fiskesumpar. *Fiskeriintendenten i Mellersta distriktet* hävdar att märkningsföreskrifterna bör gälla i alla vatten och inte endast i vatten där varje svensk medborgare har rätt att fiska. Flera av remissinstanserna har synpunkter på hur märkningen lämpligen bör ske.

Förbud att fånga hummer eller krabba vid dykning, m. m.

Fiskeristyrelsen. Fiskeristyrelsen föreslår förbud att fånga hummer, krabba och ostron vid dykning. I fråga om ostron föreslås dock att förbudet begränsas till vatten där ostronfisket är fritt. I fråga om motivet för förbudet beträffande hummer hänvisar fiskeristyrelsen bl. a. till fritidsfiskeutredningen, som pekade på att tillgänglig statistik visar en avsevärd nedgång i den kommersiella hummerfångsten och på att det förekommer ett omfattande fritidsfiske efter hummer. Gjorda undersökningar tyder enligt utredningen på att fisket är alltför intensivt och att skyddet för hummern på grund härav bör ökas för att inte beståndet skall utarmas. Fångst av hummer vid dykning är en tämligen ny företeelse som sammanhänger med att intresset för sportdykning stigit i snabb takt. Fiskeristyrelsen som också åberopar en utredning som gjorts vid havsfiskelaboratoriet i Lysekil anför att dykfångsterna efter hummer enligt tillgängliga uppgifter hittills visserligen varit små. Sportdykningen efter hummer har emellertid vunnit ökad utbredning under senare år. I ett läge där styrelsen anser sig böra föreslå kraftfulla åtgärder till skydd för hummerbeståndet anser styrelsen att denna relativt nya fångstmetod inte bör tillåtas. Även det föreslagna förbudet mot dykfångst av krabba eller ostron är enligt fiskeristyrelsen motiverat för att bevara beståndet. Krabban är mycket lätt att fånga vid dykning och samarbetande dykare kan under kort tid fånga relativt stora kvantiteter. Den föreslagna begränsningen när det gäller förbudet mot ostronfiske motiverar fiskeristyrelsen med att detta fiske till stor del är enskilt samt att ett förbud mot dykfångst av ostron skulle medföra svårigheter för innehavare av enskild fiskerätt bl. a. därför att tillsyn och beskattning av ostronbankar ofta sker bäst med denna metod.

Mot bakgrund av att hotet mot hummerbeståndet är allvarligt och nedgången i de numera redovisade fångsterna alarmerande förordar styrelsen även vissa ytterligare åtgärder som ej är av sådan natur att riksdagens yttrande bör inhämtas däröver. Som en åtgärd ägnad att på sikt leda till en förstärkning av hummerbeståndet föreslår styrelsen att minimimåttet för hummer höjs från nuvarande 21 centimeter till 22 centimeter. Höjningen bör genomföras i två etapper med ett års mellanrum och med en höjning av måttet med en halv centimeter varje gång. Därjämte föreslår styrelsen förlängd fredningstid för hummer och krabba. Vidare pekar styrelsen på behovet av en väsentlig förstärkning av fisketillsynen som en förutsättning för att de föreslagna åtgärderna skall få avsedd effekt.

Remissinstanserna. De flesta remissinstanserna tillstyrker det av fiskeristyrelsen föreslagna dykfångstförbudet, särskilt i fråga om hummer. *Lantbruksnämnden i Blekinge län* vill förbjuda fångst av alla slag av fisk vid dykning. *Domänverket, lantbruksnämnderna i Stockholms,*

Göteborgs och Bohus samt Norrbottens län och Sveriges fritidsfiskares riksförbund vill införa förbud att fånga kräfta vid dykning. Svenska sportdykarförbundet avstyrker fiskeristyrelsens förslag om dykfångstförbud. Förbundet hävdar att sportdykarnas andel i hummerfisket är obetydlig och hemställer att frågan först görs till föremål för utredning innan förbud meddelas.

Förbud mot införsel av lossbrutna havskräftstjärtar

Fiskeristyrelsen. Svenska västkustfiskarnas centralförbund har anmodat fiskeristyrelsen att verka för att minimimått fastställs att gälla vid införsel eller ilandförsel av lossbrutna havskräftstjärtar. Enligt förbundet förekommer det att havskräftstjärtar införs som är avbrutna från havskräfta vars totallängd understiger det i fiskeristadgan bestämda minimimåttet 13 centimeter. Fiskeristyrelsen hänvisar till ett utlåtande år 1961 av förutvarande föreståndaren för havsfiskelaboratoriet Hans Höglund. Det finns enligt utlåtandet goda möjligheter att genom mätning av kräftstjärtens längd fastställa totala längden av det djur från vilket kräftstjärten brutits loss. Enligt utlåtandet motsvaras totallängden 13 centimeter av stjärtlängden 7,3 centimeter. Med hänsyn till att den av sju leder uppbyggda stjärten är en aning tänjbar i längdriktningen anser Höglund att den längd på stjärten som inte får underskridas bör sättas till 7,5 centimeter.

Under återopande av de av förbundet anförda synpunkterna och Höglunds utlåtande föreslår fiskeristyrelsen att ett minimimått av 7,5 centimeter fastställs att gälla vid införsel och ilandförsel av lossbrutna havskräftstjärtar.

Remissinstanserna har lämnat förslaget om minimimått för lossbrutna havskräftstjärtar utan erinran.

Departementschefen

Skydd för fiske med fast redskap. Fasta redskap används huvudsakligen av yrkesfiskare. Redskapen är förhållandevis dyra i inköp. Den som har rätt att fiska med fast redskap bör därför åtnjuta skydd mot att fisket hindras eller skadas genom att annat fiske med rörligt redskap förekommer i omedelbar närhet av det fasta redskapet. Skyddsbestämmelser till förmån för sådant fiske med fast redskap, som är förbehållet innehavare av enskild fiskerätt, kan meddelas av länsstyrelsen enligt 22 § fiskerättslagen. När det gäller fast redskap som utsatts på allmänt vatten efter tillstånd av myndighet kan länsstyrelsen meddela bestämmelser med stöd av 14 § första stycket fiskeristadgan. I flera län har sådana bestämmelser meddelats. I andra län har inga sådana bestämmelser meddelats. Denna oenhetlighet, liksom den omstän-

digheten att skyddsområdena där sådana finns varierar i storlek, har skapat osäkerhet särskilt bland fritidsfiskarna som ofta förlägger sitt fiske till olika delar av landet. Jag delar fiskeristyrelsens uppfattning att det inte minst från informativ synpunkt är lämpligt att i fiskeristadgan ta in ett förbud mot fiske med krokredskap inom visst avstånd från större fast redskap och från stängvad. Bl. a. med hänsyn till att nämnda redskap är förhållandevis dyra föreligger enligt min mening knappast någon risk för att, såsom ett par remissinstanser har befarat, rätten till fritt fiske vid t. ex. västkusten inskränks genom att någon sätter ut fast redskap för att därigenom reservera vissa områden till krokfiske för egen räkning. Det ligger i sakens natur att myndigheterna med uppmärksamhet måste följa verkningarna av den föreslagna skyddsbestämmelsen.

När det gäller den närmare utformningen av skyddet kan jag i huvudsak ansluta mig till fiskeristyrelsens förslag. Enligt vad fiskeristyrelsen uppgett har de representanter från såväl yrkesfisket som fritidsfisket som varit närvarande vid styrelsens samrådssammanträden enat sig om 50 meter som ett avstånd som kan anses tillgodose såväl yrkesfiskarnas som fritidsfiskarnas intressen. Jag anser med hänsyn härtill att skyddsavståndet bör bestämmas till 50 meter. Skyddet bör begränsas till fasta redskap som i någon del har större höjd än 1,5 meter och till stängvad. Härigenom utesluts bl. a. småryssjor av olika slag. För att åtnjuta skydd bör redskapet vara utmärkt på särskilt sätt. I fråga om sättet för utmärkningen kan jag godta vad fiskeristyrelsen föreslagit. Redskapet får anses vara utsatt redan då pålar eller andra förankringsanordningar börjat anbringas. Det bör stå ägaren av det fasta redskapet eller stängvaden fritt att helt eller delvis avstå från att göra gällande rätt till skydd för redskapet. Samma verkan som ett uttryckligt medgivande får underlåtenhet att utmärka redskapet på föreskrivet sätt.

Förbudet bör som fiskeristyrelsen föreslagit avse vatten där varje svensk medborgare får fiska med krokredskap. Här i innefattas utöver allt allmänt vatten även enskilt vatten, där fiske med krokredskap enligt bestämmelserna i 6—20 §§ fiskerättslagen är tillåtet.

Någon möjlighet för länsstyrelsen att medge undantag från förbudet att fiska med krokredskap inom 50-meterszonen bör inte finnas enligt min mening. Däremot bör länsstyrelse kunna lokalt besluta en vidare zon, om det i särskilda fall anses påkallat för fiskets vård och bedrivande. Med hänsyn till syftet med den föreslagna bestämmelsen får förutsättas att denna befogenhet kommer att utnyttjas restriktivt.

I likhet med fiskeristyrelsen anser jag att regler om förbud mot fiske med rörligt nätredskap inom visst avstånd från fasta redskap inte bör tas in i fiskeristadgan. Skyddsområdets storlek måste i sådant fall bli i hög grad beroende av redskapens art och de lokala förhållandena. Rörligt nätredskap används inte alls i samma utsträckning som krokredskap

av fritidsfiskare. Behövliga bestämmelser i detta avseende bör liksom hittills meddelas av länsstyrelsen enligt 14 § första stycket fiskeristadgan eller 22 § fiskerättslagen.

Märkning av utestående redskap. Flertalet remissinstanser har biträtt fiskeristyrelsens förslag att en generell föreskrift om märkningsskyldighet av utestående redskap tas in i fiskeristadgan. Även jag ansluter mig till förslaget. Föreskriften är angelägen främst från bevakningssynpunkt och bör såsom fiskeristyrelsen föreslagit gälla vatten där varje svensk medborgare äger fiska, dvs. längs alla kuster och i de fem största insjöarna. Jag finner det befogat att som några remissinstanser föreslagit låta märkningsskyldigheten omfatta även s. k. igenkänningsflöten. Redskapen bör i regel vara märkta med ägarens namn och adress. I fråga om redskap som utsatts från registreringspliktigt fiskefartyg kan det dock vara mer praktiskt att redskapet i stället är märkt med fartygets registerbeteckning. En sådan bestämmelse avser såväl nuvarande tullregisternummer som den registerbeteckning som framdeles kan tilldelas fartyget om sjölagskommitténs förslag om skeppsregister och båtregister genomförs (SOU 1970: 74).

Förbud att fånga hummer eller krabba vid dykning, m. m. Fiskeristyrelsen föreslår förbud att fånga bl. a. hummer och krabba vid dykning. Förslaget har tillstyrkts av flertalet remissinstanser. Mot bakgrund av vad som anförts om nedgången av fångsterna i det yrkesmässiga hummerfisket och om riskerna för att fortsatt dykfiske efter hummer kan ytterligare hota bestånden och näringen biträder jag förslaget vad gäller hummern. Eftersom förhållandena är likartade beträffande krabban bör även krabban omfattas av förbudet. Med hänsyn till att styrelsens bedömning grundas bl. a. på en nyligen gjord utredning av havsfiske-laboratoriet anser jag någon ytterligare utredning i enlighet med Svenska sportdykarförbundets begäran ej vara påkallad.

Fiskeristyrelsen har vidare föreslagit förbud att fånga ostron vid dykning men tillagt att ett sådant förbud bör begränsas till vatten där ostronfisket är fritt. Eftersom motivet för ett förbud är att bevara ostronbeståndet borde enligt min mening ett förbud för att nå avsedd effekt gälla generellt, oavsett på vilken rättsgrund fisket utövas. Enligt vad styrelsen anfört är ostronfisket till stor del enskilt, och tillsyn och beskattning sker bäst vid dykning. Jag anser mig därför inte f. n. kunna förorda ett förbud att fånga ostron vid dykning. Några remissinstanser har föreslagit förbud att fånga kräfta vid dykning. Fiskeristyrelsen har inte ansett sig böra föreslå ett sådant förbud främst med hänsyn till att kräftfisket är enskilt utom i vissa delar av de stora sjöarna. För egen del anser jag att tillräckliga skäl inte anförts för ett förbud att fånga kräfta vid dykning.

De av fiskeristyrelsen föreslagna åtgärderna att höja minimimåttet och förlänga fredningstiden beträffande hummer är av fiskeriteknisk natur och kräver som tidigare framkommit ej riksdagens yttrande. Jag kan emellertid nämna att jag ämnar föreslå Kungl. Maj:t att höja minimimåttet för hummer från nuvarande 21 till 22 centimeter. Däremot är jag inte beredd att tillstyrka styrelsens förslag om förlängd fredningstid för hummer. Förslaget har mött allvarliga erinringar vid remissbehandlingen, särskilt från yrkesfiskarnas organisationer.

Vad slutligen angår det av fiskeristyrelsen påtalade behovet av förstärkning av fisketillsynen vill jag upplysa om att den av mig efter Kungl. Maj:ts bemyndigande tillsatta fiskeadministrativa utredningen (Jo 1970: 25) fått i uppgift att utreda också frågan om fisketillsynen.

Förbud mot införsel av lossbrutna havskräftstjärtar. Fiskeristyrelsen har föreslagit att ett minimimått av 7,5 centimeter fastställs att gälla vid införsel och ilandförsel av lossbrutna havskräftstjärtar. Förslaget har lämnats utan erinran av remissinstanserna. Jag biträder förslaget.

Hemställan

Jag hemställer att Kungl. Maj:t bereder riksdagen tillfälle att avge yttrande över de ändringar i fiskeristadgan som jag förordat i det föregående.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Britta Gyllensten

